

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Dordrecht, van 22 maart 2012 in zaak nr. 12/8062 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 maart 2012 heeft de minister de vreemdeling opgedragen de Europese Unie onmiddellijk te verlaten (hierna: het terugkeerbesluit) en tegen hem een inreisverbod uitgevaardigd. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 maart 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 maart 2012, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de derde grief is aangevoerd, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), met dat oordeel volstaan.

2.2. In de eerste en tweede grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank in de aangevallen uitspraak ten onrechte heeft overwogen dat de minister heeft gehandeld in overeenstemming met het in het Besluit van de minister van 27 januari 2012, nummer WBV 2012/1 opgenomen beleid en dat dit beleid niet onredelijk is.

De vreemdeling betoogt hiertoe dat de rechtbank, door aldus te overwegen, niet heeft onderkend dat de minister de voorschriften van artikel 4:8 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) niet heeft nageleefd en dat hij geen gelegenheid heeft gekregen schriftelijk zijn zienswijze aangaande het uitvaardigen van het terugkeerbesluit en het inreisverbod kenbaar te maken. Dat hij is gehoord, is daartoe onvoldoende. Volgens de vreemdeling is voorts niet gebleken dat de minister onderzoek heeft gedaan naar voor het opleggen van het inreisverbod relevante feiten en omstandigheden.

De vreemdeling voert voorts aan dat de rechtbank evenmin heeft onderkend dat de minister met een enkele verwijzing naar de standaardtermijn voor de duur van een inreisverbod onvoldoende heeft gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de duur van twee jaar is opgelegd.

2.2.1. Ingevolge artikel 4:8, eerste lid, van de Awb stelt een bestuursorgaan de belanghebbende in de gelegenheid zijn zienswijze naar voren te brengen, voordat het een beschikking geeft waartegen de belanghebbende die de beschikking niet heeft aangevraagd naar verwachting bedenkingen zal hebben, indien:

a. de beschikking zou steunen op gegevens over feiten en belangen die de

belanghebbende treffen, en

b. die gegevens niet door de belanghebbende zelf ter zake zijn verstrekt.

Ingevolge artikel 4:9 van de Awb kan de belanghebbende bij toepassing van de artikelen 4:7 en 4:8 zijn zienswijze naar keuze schriftelijk of mondeling naar voren brengen.

Ingevolge artikel 6.5a, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) bedraagt de duur van het inreisverbod ten hoogste twee jaren.

Ingevolge het tweede lid bedraagt de duur van het inreisverbod, in afwijking van het eerste lid, ten hoogste één jaar, indien het een vreemdeling betreft die de vrije termijn, bedoeld in artikel 3.3, heeft overschreden met meer dan drie dagen maar niet meer dan drie maanden.

Ingevolge het derde lid bedraagt de duur van het inreisverbod, in afwijking van het eerste en tweede lid, ten hoogste drie jaren, indien het een vreemdeling betreft die is veroordeeld tot een vrijheidsstraf van minder dan zes maanden.

Ingevolge het vierde lid bedraagt de duur van het inreisverbod, in afwijking van het eerste tot en met derde lid, ten hoogste vijf jaren, indien het een vreemdeling betreft die:

- a. is veroordeeld tot een vrijheidsstraf van zes maanden of langer;
- b. gebruik heeft gemaakt van valse of vervalste reis- of identiteitspapieren dan wel opzettelijk reis- of identiteitspapieren heeft overgelegd die niet op hem betrekking hebben;
- c. reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit; of
- d. zich op het grondgebied van Nederland heeft begeven terwijl een inreisverbod van kracht was.

Ingevolge het vijfde lid bedraagt de duur van het inreisverbod, in afwijking van het eerste tot en met vierde lid, ten hoogste tien jaren, indien het een vreemdeling betreft die een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid. Deze ernstige bedreiging kan blijken uit onder meer:

- a. een veroordeling naar aanleiding van een geweldsdelict of opiumdelict;
- b. een veroordeling tot een vrijheidsstraf wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van meer dan zes jaren is bedreigd;
- c. de omstandigheid dat hem artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag wordt tegengeworpen; of
- d. de oplegging van een maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht.

Ingevolge het zesde lid bedraagt de duur van het inreisverbod, in afwijking van het eerste tot en met vijfde lid, ten hoogste twintig jaren, indien een vreemdeling naar het oordeel van de minister een ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid of indien naar zijn oordeel zwaarwegende belangen nopen tot een duur van meer dan tien jaren.

2.2.2. De Afdeling heeft over de duur van het inreisverbod eerder, bij uitspraken van 15 juni 2012 in zaken nrs. 201201202/1/V4 en 201202257/1/V3 (www.raadvanstate.nl), overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de benadering van de minister, waarin hij - behoudens het geval dat zich omstandigheden als bedoeld in het tweede

tot en met zesde lid van artikel 6.5a van het Vb 2000 dan wel bijzondere individuele omstandigheden voordoen - een inreisverbod voor twee jaar oplegt, in strijd is met tekst of strekking van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Dit laat onverlet dat, zoals eveneens in deze uitspraken is overwogen, uit artikel 4:8, eerste lid, van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn, voortvloeit dat de minister de betrokken vreemdeling in de gelegenheid moet stellen om bedoelde individuele omstandigheden, in verband waarmee volgens de betrokken vreemdeling aanleiding zou bestaan voor een verdere verkorting van de duur van het inreisverbod, aan te voeren. Indien een vreemdeling zodanige omstandigheden heeft aangevoerd, zal de minister, indien hij daarin geen aanleiding ziet om de duur van het inreisverbod verder te verkorten, ingevolge artikel 3:46 van de Awb dit standpunt dienen te motiveren.

2.2.3. Dat de vreemdeling zijn zienswijze niet schriftelijk kenbaar heeft kunnen maken, leidt op zichzelf niet tot het oordeel dat hij, in strijd met het bepaalde in artikel 4:8, eerste lid, en artikel 4:9 van de Awb, niet in de gelegenheid is gesteld vorenbedoelde individuele omstandigheden aan te voeren, indien hij daartoe mondeling voldoende in staat is gesteld.

Uit de dossierstukken, waaronder het proces-verbaal van gehoor bij het terugkeerbesluit en inreisverbod van 6 maart 2012, blijkt evenwel niet dat in de bestuurlijke fase aan de vreemdeling kenbaar is gemaakt dat individuele omstandigheden aanleiding kunnen geven tot verkorting van de duur van het op te leggen inreisverbod dan wel tot het afzien van het opleggen van een inreisverbod en dat het aan de vreemdeling is dergelijke individuele omstandigheden naar voren te brengen. Evenmin blijkt uit voormeld proces-verbaal dat tijdens dat gehoor enige specifiek hierop gerichte vraag is gesteld. Dit klemt te meer, nu uit het proces-verbaal van gehoor, als bedoeld in artikel 5.2 van het Vb 2000 van 6 maart 2012 blijkt dat de vreemdeling reeds voorafgaand aan voormeld gehoor bij het terugkeerbesluit en inreisverbod heeft verklaard dat hij hier te lande een echtgenote en kinderen heeft. Voorts heeft hij ook tijdens het gehoor bij het terugkeerbesluit en inreisverbod aangevoerd dat hij kinderen in Nederland heeft. Het had derhalve op de weg van de minister gelegen gedurende dit gehoor nader op deze informatie in te gaan.

Nu de minister dit heeft nagelaten, heeft hij de individuele omstandigheden aan de zijde van de vreemdeling bij zijn beoordeling en bij de motivering van het besluit van 6 maart 2012 kunnen betrekken. De rechtbank heeft niet onderkend dat dit besluit daarom in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb is genomen.

De grieven slagen reeds hierom.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. Hetgeen voor het overige is aangevoerd, behoeft geen verdere bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover daarin het beroep tegen het inreisverbod ongegrond is verklaard. Doende hetgeen de rechtbank zou

behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het inreisverbod van 6 maart 2012 gegrond verklaren en dat besluit wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb vernietigen.

Voor het overige dient de aangevallen uitspraak te worden bevestigd.

2.4. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 22 maart 2012 in zaak nr. 12/8062, voor zover daarin het beroep tegen het inreisverbod ongegrond is verklaard;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het tegen de vreemdeling uitgevaardigde inreisverbod van 6 maart 2012;
- V. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

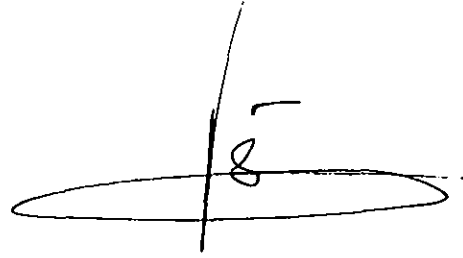
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juli 2012

53-699.

Verzonden: 26 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, horizontal oval shape with a vertical line through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles the letter 'E' or a similar symbol.

mr. H.H.C. Visser